

פרשת נח

מאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ידועים, נסיצונה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת ד' חשון התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:51	18:41	י-ם
17:48	18:38	ת"א
17:49	18:39	חיפה
17:51	18:41	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
 עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

כל יהודי בא לעולם כדי למלא שליחות כל שהיא.

אתד הדברים שהחזיר את הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל בתלמידיו וחניכיו היא האמונה בסגולת התפילה ובלימוד התורה. בשנת תשכ"ז לפני שפרצה מלחמת ששת הימים כאשר הישוב בא"י היה שרוי במרה גדולה, באמירת תהילים ו'סליחות' ותקיעה בשופרות, כדי להמתיק הדין וישוב חרון אפו ית"ש מארצו ומנחלתו.

באותם הימים בחר הגר"י מעשרה אברכים מצוינים מחכמי הישיבה, שהיו יושבים ועוסקים בתורה ללא הפוגה עד שעברו ימי החרום, מבלי להתעניין כלל בשום דבר חיצוני, אפילו לא בהדשות היום, כי אמר: "הרי אפילו בסדום הרשעה אלמלא היו בה עשרה צדיקים היה הקב"ה נושא פנים בגללם לכל הדור, כל שכן אצלנו שאם נושיב עשרה צדיקים לעסוק בתורה ולהסירה דעת מכל הסובב אותם בימי חרדה ומתח כאלו, שזכותם יכולה להגן על כל הדור..."

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

התמדתו של מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, אינה יודעת זמנים, מענין לראות בספרי מרן את התאריכים והזמנים לכתיבת התשובות, כגון: בשו"ת יביע אומר ה"ז האו"ח סימן נד כותב מרן תשובה בענין "תשלומין לתפילת נעילה" והתאריך-מוצאי יוה"כ תשמ"ח, זה זמן אשר כולם תשושים ועייפים מהצום והתפילות-ובפרט מרן אשר מוריד כנחל דמעה בתפילת יוה"כ-והולכים לנח, מרן יושב וכותב את תשובתו.

הרבנית סיפרה עוד אנקדוטה חינוכית מעניינת: "יש לי תאומים בני שבע וחצי, בן ובת. כשאר היה רוצה לעשות ברכת המזון הוא היה זקוק לעשות זימון עם הבן, אז ששביל שהבת לא תקנא, כי היא תאומה, אז הוא היה קורא לשניהם ואומר להם 'אהרון, אפרת, זימון' שניהם היו קופצים- הוא עושה את הזימון והם עונים.

כמה משקיעים בקניית מוצר משמני וכמה משקיעים בקניית מוצר ויראת שמים

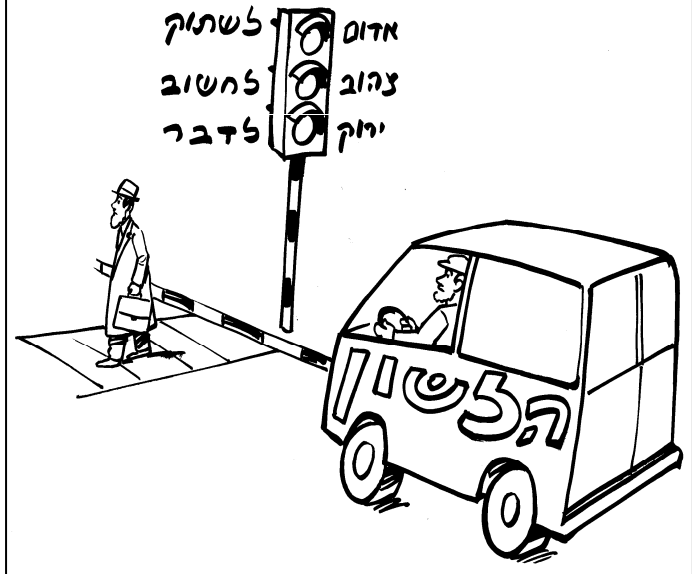
פעם שמעו תלמידיו של הגאון רבי ישראל מאיר מראדן זיע"א בעל החפץ חיים כציד קורא הוא את פרשת יציאת מצרים. הוא פרש לעצמו כל מכה בשפתו, תאר אותה לעצמו בפרטי פרטים והביע קורא רוח כאילו הוא רואה את המכה מול עיניו.

כך נהג החפץ חיים גם בספר בראשית והיה רגיל לומר: "מי שמרגיש רפיון באמנותו שילמד מידי שבוע פרשת השבוע עם רש"י."

כל הבריאה משתתפת בדיבור זה פנה הקב"ה אל כל הבריאה כולה: "נעשה אדם", יחד. **בצוואת נעשה** את האדם. כל אחד ואחד ייתן לו את חלקו. צניעות ילמד מן החתול, זהירות מגזל מן הנמלה, עזות מן הנמר, גבורה מן האריה, זריזות מן הנשר.

שאדם יודע שה' עושה מה שטוב לנו זה הנכס הרוחני החזק ביותר עמו יוכל לצעוד בדרך חייו

בגודל מידותיו ראוהו לא אחת, כי בעת שישב רבי **סאלם יעקב** זצ"ל ללמוד בחדרו, היתה חתולה מטפסת על ברכיו, והוא בעת שהבחין בכך היה מוריד אותה **בעדינות** פעם אחר פעם. ולא גרשה בכעס, מגודל רחמנותו על בריותיו של ה'.

נקודה למחשבה

מנהל צעיר ומצליח טייל במכוניתו במורד רחוב שכונתי, נוסע קצת מהר מדי ביגואר החדשה שלו. הוא הביט סביב לוודא שאין **ילדים המזנקים** להם מבין מכוניות חונות, והאט כשחשב שהוא רואה משהו. במהלך הנסיעה, לא נראה אף ילד החוצה את הכביש. לפתע, בהפתעה גמורה, **התעופפה לבנה** אל כיוון מכוניתו והתנפצה אל תוך הדלת הצדדית של היגואר. המנהל המבוהל לחץ על הבלמים וסובב את היגואר אחורה. הוא קפץ החוצה מן המכונית, תפס בכוח ילד, דחף אותו כנגד מכונית חונה, וצעק עליו: "מי אתה ומה זה צריך היה להיות? מה לעזאזל אתה חושב שאתה עושה?" בכעס הוולך גובר הוא המשיך, "זו מכונית חדשה, והלבנה הזו שורקת עומדת לעלות לי הרבה כסף."

מדוע עשית זאת? "בבקשה, אדוני, בבקשה. אני מצטער, לא ידעתי מה לעשות," התחנן הצעיר. "זרקתי את הלבנה כיוון שאף אחד אחר לא עצר..." דמעות זלגו על סנטרו של הילד כשהצביע סביב על המכוניות החונות. "זה אחי," הוא אמר. "הוא התגלגל מהמדרכה ונפל מכיסא הגלגלים שלו, ואני לא יכול להרים אותו." ביבבה, ביקש הילד מהמנהל, "האם תוכל בבקשה לעזור לי להחזיר אותו לתוך **כיסא הגלגלים**? הוא נפגע והוא כבד מדי עבורי." הנהג זע זלא מילים, **מנסה לבלוע** את הגוש הגדל במהירות בגרונו. הוא הרים את הבחור הצעיר בחזרה לתוך כיסא הגלגלים, הוציא את הממחטה שלו וניגב את השריטה והחתך, מוודא שהכול יהיה בסדר. "תודה ושהאל יברך אותך," אמר לו הילד האסיר תודה. אחר כך הביט המנהל על הילד הקטן דוחף את אחיו במורד המדרכה לעבר ביתם.

הייתה זו הליכה ארוכה בחזרה ליגואר שלו... הליכה ארוכה, איטית. הוא מעולם לא תיקן את הדלת הצדדית, הוא השאיר את הפגיעה כדי להזכיר לעצמו לא לעבור יותר דרך החיים כה מהר, עד שמישהו יאלץ לזרוק עליו משהו כדי ללכוד את **תשומת לבו**...

אלוקים לוחש בנשמתו ומדבר איתנו. פעמים רבות. כאשר אין לנו זמן להקשיב. הוא חייב לזרוק עלינו לבנה. רק כדי להעיר אותנו... זו הבחירה של כולנו: להקשיב לחישה- או להמתין ללבנה. (העורך).

מספרים, כי נס קרה לבן איש חי זיע"א בהיותו בן שב שנים, כשנפל לפתע פתאום לבאר עמוקה, וכפשה היה בינו לבין המוות. אחותו הקטנה שנכחה שם, **צעקה לעזרה**. מיד מהרו כמה אנשים וחשו לעזרתו, הוציאוהו וטיפלו בו במסירות עד אשר השיבו רוחו אליו, ויהיה לנס. ככה שמרה ההשגחה על נר ישראל שלא יכבה בעודו באיבו. מאז הוא קיבל עליו כהודיה לבורא עולם, נדר גדול **למסור עצמו על התורה** ועל העבודה כל ימיו. רק אז הוסיפו לו בשמו את השם 'חיים' לשמירה.

סמל האחדות "ויאמר אלוקים נעשה אדם" האדם הוא סמל האחדות. שהיא יסוד היסודות. **והתנאי העיקרי** לקיום האנושות. רק בחיי שלום ושיתוף יוכלו הבריות להתקיים.

בני הישיבה אהבוהו את רבי אליהו לוביאן זצ"ל אהבת נפש והעריצוהו עד מאוד. דיבוריו היקרים היו רצופי אהבה עזה והתבלטות והתמסרות לכל אחד ואחד באופן אישי ביותר. אך, וזה ייאמר בהדגשה, ללא משוא פנים וחנופה חליה, האמת הצרופה קרנה מכל דבריו והליכותו".

אחד מתלמידיו נתן דוגמה על גודל פשטותו וענוותנותו של רבי אליהו כלפי מחונניו: "הייתי מסוגל לפנות אליו באופן ישיר לאחר אותם משיחותיו לפנינו, **אתם לא נותנים שהות ללמוד**, כי אתם לא מפסיקים לנאום, לדבר ולשוחח... והוא, בפנים חייניות, השיב: ללמוד? אם תרצה, תוכל תמיד, אך הדרשות שאתה שומע פה, לא תהיינה לך תמיד מתי שתחפץ..." ואני יכול להעיד **שבדינורים בלבד הציל** בעת ההיא בחורים רבים מרדת שחת. הוא דיבר הרבה, ופעל הרבה מאוד בדיבוריו."

**מהות מידת הביטחון
מנותת נפש הנובח**

רבי מאיר חדש זצ"ל היה אומר: משטר כפייתי פותר את בעייתו של המהנדן: התלמידים לא מפריעים לו, הם הולכים בתלם, אך לתמידים עצמם, לנפשם, אין בכך תועלת של ממש. הרב יהושע דיקמן, בתקופה מאוחרת יותר מציין: בדרך כלל, כאשר תלמיד שאל שאלה מעשית- לא היה המשגיח נחפו לענות לו. תחת זו היה יושב עמו ומפתח את הנושא בכל היבטיו.

תוך כדי ניתוח העניינים היה **התלמיד עצמו** מגיע למסקנה. ברך זו ביקש להגיע למצב, שההחלטות תהיינה של האדם עצמו ולא חיצוניות, ושהן תבאנה לאחר עיון יסודי. ויותר מזה: כך רצה **ללמד את התלמיד**, כיצד מנתחים בעיה וכיצד מגיעים למסקנה.

**דורות ראשונים
היו משתדלים
להתחייב במצוות
שאפשר להפטר מהן**

פעמים רבות, כשחילק האדמו"ר **מלעלו** שיריים משולחנו, היה שואל את המקבלים אם למדו היום גמרא, ולאילו שלא למדו סירב לחלק שיריים. תכופות היה אומר: "איני מסוגל להביט בפניו של אברך שלא למד היום גמרא". ולאחד האברכים אמר: "איני יכול להבין, איך אפשר לעמוד מבלי להחזיק בידים את הגמרא הקדושה..."

אדמו"ר נשאר אדמו"ר גם במחנה המוות סקרזויסקו, פולין, בשלהי ימי הזעם האדמו"רות שלו כאילו הועתקה מביתו בפיוטרקוב למחנה המוות. צריפו נעשה למרכז רוחני. הוא תבע מכל הבאים עימו במגע: "לעשות הכל כדי להישאר בחיים..." הרבי האיץ לנקוט בפעולות שונות להתקנת שופר לקראת ראש השנה במחנה המוות גרמני, במקום בו מייצרים רימוני יד מלחמתיים... בהגיע סוכות- ישב הרבי בסוכה שהכין בעצמו ליד הצריף, ובשמחת תורה נערכו בצריפו "הקפות" עם "חומש" בודד בידי המתפללים... כולם כינוהו בפומבי בשם "רבי"... את הרבי **מראדושיץ**, שזכה להערצה כללית משום **שלא הפגין את גדולתו**. כבר לא נשאר זכר לזקנו, לשטריימל שלו, לאיצטלת המשי שלבש ולאבנט הרחב. רק הדרת פניו והתנהגותו העידו בו... עבר החורף והגיעו ימי האביב. אתה חג הפסח והרבי אפה מצות, אפילו בערב פסח, יחד עם אמירת "הלל"...

אז בא יום הפרידה משתי בנותיו; הן נלקחו למחנה עבודה ואותו העבירו למקום אחר. הרבי נותר לבדו, ליבו רצון וגופו חלוש. גדולה היתה שאיפתו להישרע עד יום השחרור... והנה הגיעו מטוסי הפצצה של בנות הברית לתחום המחנה והרבי נפצע. בריאותו התרופפה. ככל שגדל רצונו **לראות עוד בחיים את בנו היחיד** ואת בנותיו, וככל שזוכר בימים בהם ביתו היה פתוח לכל יהודי והיה עובד את ה' מתוך שמחה, כן גדלה המועקה בליבו. גופו החלוש לא החזיק מעמד, ובעיצומם של ימי החנוכה תש"ה החזיר את נשמתו לבוראה.

**"משולחן נובה"
דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"
הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.**

אור החיים הקדוש כותב (מקורו מהזוה"ק פרשת משפטים דף קיה: ברעיא מהימנא על פי פירוש נר למאור), "והתענגו הרוחני שיבוא מהסגות אלו הוא חי החיים כי בלעדים אין טעם בחיים"

בלעדי התענוגות האלו אין טעם בחיים, בשביל מה לחיות? זה ממש מוזכר לי את מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שחשבונו מלאו שנתיים להסתלקותו, אחרי שידע שאין מה לעשות, יסודי תופת נוראיים שאי אפשר ללמוד תורה כלל, אמר: "אם כך אין טעם לחיות והוא מבקש לעלות לעליונים", אין לו טעם להישאר, אם אין את טעם לימוד התורה הקדושה הוא כבר לא יכול להמשיך, כל הטעם של החיים שלו זה לימוד התורה הקדושה, ובלי לימוד התורה אין כלום בחיים, אין טעם, כך היה מורנו ורבנו זצוק"ל.

אנחנו מתענגים בכל מיני תענוגות וטעמים שונים, טעם קוקה קולה וכדו', אבל לטעום את טעם החיים האמתי שבלעדיו אין חיים כלל, עדיין אנו לא טועמים. ישנו סיפור נורא על מרן זצוק"ל, משהו ממש מוזעזע: לפני בערך 55 שנים נולדה למרן בת שביעית, והבת הזאת נולדה עם חולי בלב, כולם התפללו עליה אך הרופאים לא נתנו לה סיכויים גדולים וספרה הילדה.

כשנפטרה הילדה מרן מסר את השיעור הקבוע שלו, אחד מהקהל בא לספר למרן את הבשורה המרה במהלך השיעור, כדי שהוא ילך ויטפל במה שעריך וכו'.

מרן סגר את הספר באנחה וסיים את השיעור, אח"כ שמענו אותו קורא לאותו אדם ואומר לו: "למה עשיתי לי כך, לא חבל על השיעור תורנה?"

איפה הראש שלו נמצא- לא חבל על ביטול שיעור התורה לרבים? זכינו הרבים! הוא לא מסתכל על היסורים הקשים אלא על ביטול התורה רבים, "חבל, איבדת לו את השיעור, היית נותן לו שיהגמור את השיעור, לא היית צריך לעשות כך."

מה זו גדולה של גאון עולם, דביקות, התורה זה החיים שלו, התורה זה העולם וכל שאר הדברים הם נלווים אבל לא העיקר.. כל דברי העולם ספלים כלפי המקור החיות, מקור העולם כולו- התורה הקדושה, בלא התורה אין כלום, ככה הוא הרגיש.

יהי רצון שזוכה להרגיש ולו במקצת מהרגשה נפלאה זו ונזכה להיות דבוקים בו יתברך, וכות מורנו ורבנו זצוק"ל תעמוד לנו שנוכה לראות בישועת ישראל בקרוב, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

סיפר הגה"צ רבי אברהם **יפה** זצ"ל: נוכחתי פעם אצל **החפץ חיים** בשעה שחתנו **הגר"מ** זצ"ל חזר מנשיעה, ובמהירות הושיט לעגלון את שכרו והזדרז ללכת לעסקיו. אמר לו הח"ח: "הלא עסקת במצוה של ביומו תתן שכרו" וגם ניצלת מלעבור על "בל תלין" **ולמה תעשה פעולה** כה חשובה כלאחר יד...

**דעות רעות היינו
השקפות שאינם לפי
דרכי התורה, כל
הספיקות בדברים שאינם
דרכי תורה אף הם מכלל
דעות רעות.**

פסיכולוג אחד הראה למטופל האלכוהוליסט שלו למה גורם אלכוהול. הוא העמיד שתי כוסות, אחת מלאה מים והשנייה מלאה באלכוהול. כשהכניס תולעת לכוס עם המים היא התחילה לשחות, אך כשהכניס אותה לכוס עם האלכוהול היא מתה.

שאל הפסיכולוג את המטופל שלו, "מה מוסר השכל?" "מוסר ההשכל הוא", השיב לו המטופל, **"שאינ לי תולעים בגוף"**

כל העלונים: hamaor.net

מעשה בילד **משה ביינשטיין**, זצ"ל שלימים האיר נרו את העולם כולו. כבר בימי ילדותו לימדו אביו את המקרא כולו. ביום כניסתו לחדר, שאל המלמד את התלמידים: מי מהם יכול לקרוא את אחת המילים שבגמרא? והצביע על מילת איתמר. רבינו אמר שהוא מכיר את המילה, וקרא: "אית' מ' רבי בקמץ, וביאר שהוא בנו של אהרן הכהן... כל התלמידים שהיו מבוגרים ממנו, פרצו בצחוק מתגלגל.

המלמד אמר שלא יצחקו ממנו, כיון שהוא רגיל מבית אביו לתורה שבכתב, ושם מילה זו נקראת בשני קמצים. רבינו למד ממאורע זה שני דברים: האחד: מכיון **שצחוק חברי** פגע בו כל כך, הוא הקפיד כל ימי חייו **שלא ללעוג** לאף אדם ולא לבוזהו בשום אופן, אפילו שדיבר דברים חסרי טעם. והשני: להתבונן בכל שאלה ובעיה **מצדדים שונים**, ולחפש תמיד אחר הסבר שונה, ולא ללכת אחרי ההשקפה הראשונה ולא להניח שכבר כל צדדי הענין ידועים לו.

כל מעייניה של הרבנית ע"ה בחייה, היו נתונים לדאגה מתמדת לרבי **שמוחה זיסל** זצ"ל, בו ובתורתו ראתה את יעודה, והשקיעה לשם כך את כל מרצה, כשכל הליכותיה **מתוך הצנע לכת**, ואת ביתה בנתה בחכמת נשים המיוחדת בה התברכה.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

גוי אחד שאל יהודי "איך זה שאתם היהודים כל כך חכמים". השיב לו היהודי "איני יכול לאמור לך שכן זה הוא סוד של דתנו הקדושה". התחנן הגוי וביקש, עד שלבסוף נמאס ליהודי ואמר "בא איתי לשוק ואספר לך את הסוד". הגיעו לשוק היהודי הזמין עשרה דגים שילים עשרה שקלים ותחילת לאכול. אכל את הגוף ואת הראשים שם בצד. שאל הגוי "מה אתה עושה" השיב היהודי "אוכל דגים". "מה עם הראשים?" "שאל הגוי". "אה הראשים הם הסוד, מי שאוכל את הראשים יהיה חכם" "ומדוע אינך אוכל את הראשים" הקשה הגוי.

אני שומר אותם כשביל הילדים השיב היהודי. "תן לי את הראשים" ביקש הגוי. "איני יכול" השיב היהודי, "אמרת לי הם כשביל הילדים". "אתן לך עשרה שקלים" הציע הגוי "לא" השיב היהודי. "חמישים" הציע הגוי "לא" "מאה שקלים". "בסדר" הסכים היהודי, נתן את הראשים ולקח את כלסף. התחיל הגוי לאכול את הראשים. אכל אחד אכל שניים אכל שלשה. ופתאום קרא "רק רגע אחד במאה שקלים יכולתי לקנות מאה דגים שלמים כולל הראשים ואתה מכרת לי עשרה ראשים במאה שקלים". "אתה רואה" אמר היהודי "תתשוב על זה שאכלת בינתיים **רק שלשה ראשים**"

לעילוי נשמת: שרון בן זרבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רחב, יוסף דהאן בן שמחה, לאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולה, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אותנה בן חנינה, נעימה בת עזריה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**